

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULEȘ MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

C. Ghimpețeanu. — *Pozițiunea Juridică a Camerilor de Muncă și a funcționarilor lor.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. U.* Constituționalitatea legilor. — Lege care tranșează un litigiu existent (Soc. Forestieră „Baia” cu Ministerul Apărării Naționale).

Tribunalul Ilfov S. I. — Contract de Muncă. — Prescripție (Mihail Baciu cu Mihalache Băciulescu).

Bibliografie

Pozițiunea Juridică a Camerelor de Muncă și a Funcționarilor lor.

Adesea ori revine Justiției a decide asupra Statutului Camerelor de muncă: sunt ele instituțiuni publice având funcționari publici, sau sunt instituțiuni de utilitate publică cu funcționari particulari? Interesul distincțiunii este considerabil, căci regimul juridic corespunzător acestor două ipoteze este și pentru Camere și pentru funcționarii lor total deosebit.

Sentimentul public este că aceste Camere nu ar fi instituțiuni publice. În urmarea lui, diverse Regule de serviciu interior ale acestor Camere, tratează pe funcționarii lor după regulile generale ale contractului de muncă; adesea ori chiar unele instanțe, lăturalnic preocupate cu această chestiune, rezervă și ele, Camerelor de Muncă, în argumentarea hotărârilor lor, un caracter de drept privat.

În fața acestui sentiment general, punctul de vedere al legiuitorului este totuși exact opus. Dreptul nostru public consideră Camera de Muncă drept o instituție publică, iar pe funcționarii ei, ca funcționari publici.

Aceasta și este părerea pe care pentru a doua oară Judecătoria de Muncă din București a emis-o, atunci când i s'a pus față problema aceasta. Și cu drept cuvânt, pentru că sub raportul textelor, caracterul de instituție publică al Camerii reese evident. Constituția din 1923, în art. 70 ca și legea electorală din 27/III/1926 în art. 20, 38, 39 și 100, presupun Camera de

Muncă drept o autoritate constituită a Statului, care trimite reprezentantul ei în Parlament, la fel cum mai trimit reprezentanți, tot ca organe și ele constituite în Stat, Consiliile comunale și Județene sau celelalte camere profesionale: de agricultură și comerț sau Universități. Nu se vede rațiunea pentru care Constituția — sub raportul rolului de ocrotitori de interese generale pe care ea li-l atribuie — ar privi ca o autoritate constituită un Consiliu județean, și n'ar privi la fel, sub același raport, un alt ocrotitor de interese generale, cum este Camera de Muncă. Ceva mai mult, e de observat că toate atribuțiile devolute Camerelor de muncă prin art. 3 din L. C. M. sunt, necontestabil, în puterea ideologiei politice curente, atribuțiuni de Stat cari realizează tocmai ocrotirea pe care Statul o datorește, conf. art. 21 din Constituție, factorului de producție denumit munca: sarcină publică, inabandonabilă, în o bună politică de Stat, pe mâna particularilor chiar reuniți în vre-o corporație constituită de ei cu același scop, — sarcină publică revenind deci numai unei autorități publice.

Caracterul acesta le-a fost recunoscut încă dinainte de suszisa lege electorală, și anume prin legea Statutului funcționarilor publici din 1925 (art. 34 al. 1 din lege și 68 al. 1 și 4 din Reg. L. St.), care a definit Camerele profesionale ca fiind administrațiuni publice locale.

În pur drept, o controversă serioasă pe chestiunea acestui caracter de autoritate publică al Camerelor de Muncă n'a putut exista în mod serios niciodată. Toți câți au voit să nege Camerei de Muncă acest caracter s'au călăuzit doar de exprimarea din art. 1 al Legii Camerelor de Muncă, în puterea căruia, — zice-se — Camera de Muncă apare drept un organ de ocrotire al intereselor salariaților, în loc de a apărea, ca și celelalte Camere profesionale, de comerț sau agricultură, drept un organ de ocrotire nu al comercianților or al agricultorilor, ci „al comerțului” or „agriculturii”: de aici s'a dedus că legiuitorul ar fi tăgăduit acestor Camere un caracter de administrație publică, conferindu-le doar un caracter de instituție de utilitate publică.

Argument estin de altfel, ca toate cele deduse doar din litera textului, fără nici o altă scrutare a rațiunii acestei exprimări. Căci dreptul pozitiv nu ocrotește comerțul sau agricultura ca activități abstracte și pentru ele înșile, fără a ține seama de cei ce le vivifică, agricultori și comercianți, și numai pentru aceștia înșiși. Oricât de obiectivată ar fi exprimarea legii asupra zelurilor ei, subiectul drepturilor și obligațiilor de ea prevăzute nu pot fi decât oamenii cari activează în zisele domenii.

Un legiuitor care ar ocroti abstracțiunile juridice și nu pe concretizătorii lor, ar dovedi o totală nepricepere a preocupărilor dreptului pozitiv și vieții sociale. Ori, nu putem bănui legiuitorul de această nepricepere de fond, ci doar de o nepricepere de exprimare, fapt curent la un organism legiferant, fără caracter tehnic în materie.

Și, pentru a devaloriza și mai mult argumentul invocat, e de observat că în sistemul legii No. 49 din 14 Aprilie 1927, prima lege pentru organizarea Camerelor de muncă, acestea apar ca: „Organe de reprezentare și ocrotire a muncii industriale și comerciale”: Prin urmare, în sistemul argumentării criticate, Camera de muncă a fost între 1927 și 1932 o instituție publică, pentru că ea ocrotea munca în abstracto, așa precum Camera de Comerț era și este o instituție publică pentru că după exprimarea legii ei organice ocrotește comerțul în abstracto. Cărui reviriment ideologic i se datorește schimbarea de terminologie în definirea scopului Camerelor de muncă operată prin legea din 11/X/1932 — în care Camera apare deodată ca organ de ocrotirea salariaților, — argumentul criticat nu ne-o spune și nici n’ar reuși să o spue, pentru că legea din 1932 nu e produsul unei schimbări de ideologie, în rațiunea existenței acestor Camere, ci un simplu fenomen de adecuarea organizării lor la oarecari noi fațade politice alcătuite de precedentă consultare populară. Dacă în sensul criticii ce aduce argumentul sus zis, este ceva de remarcat la această ultimă și nouă terminologie, este că tocmai în art. 1 din legile din 1932 și 1934 pentru organizarea Camerelor de muncă, legiuitorul a vorbit corect, ocrotind nu munca, în abstracto, ci factorul de producțiune, numit muncitorul salariat (articolul 21 Const.).

Și apoi, dacă ar fi adevărat că legiuitorul ordinar a creat Camerele de comerț ca instituțiuni publice, iar pe cele de muncă drept instituțiuni private, apoi el a lucrat inconstituțional în sensul art. 21 din Constituție, care-l obliga să ocrotească egal pe toți factorii de producție, chiar și în ce privește dotarea cu drepturi a organelor lor de reprezentare; el nu poate conferi o mai tare pozițiune de drept public capitalului, reprezentat prin Camera de comerț, decât aceea conferită muncii, reprezentată prin Camera de muncă, și care, în interpretarea dată de adversar textului ambiguu de mai sus, apare ca instituție privată.

Și, în fine, cum s’ar putea denumi altfel decât ca

ceva hibrid sub raportul organizării administrative, acea instituție de drept privat în care toți funcționarii sunt totuși, conf. art. 14 din legea Camerelor de muncă, funcționari publici?

Iată de ce credem exactă opinia care recunoaște Camerele de muncă drept instituții publice.

Dar funcționarii lor?

Pentru cei numiți după 30.IV.934, data ultimei legi de organizare a Camerelor de muncă, art. 14 din zisa lege taie orice controversă, atribuindu-le calitatea de funcționari publici. Funcționari publici într-o autoritate publică: ei nu se vor putea deci prevala față de Camera lor de un contract de muncă, conducându-i în caz de conflict, în fața jurisdicției profesionale (art. 7 L. jur. prof.) ci vor trebui să uzeze, după caz, de recursul erarhic sau de legea contenciosului administrativ, ei fiind în plin câmp al unui act de autoritate.

Pentru cei găsiți în funcție de sus zisa lege și neconfirmați de Ministerul Muncii în posturile lor atribuite, controversa înclină a le atribui un caracter de funcționari particulari guvernați de legea contractelor de muncă, pentru ipoteza în care Camerele, văzându-i neconfirmați, i ar congedia.

Eroarea era și aici, pentru că chiar sub regimul legii vechi, funcționarii Camerelor de Muncă erau funcționari publici în puterea definiției dată acestora în art. 1 din Statutul funcționarilor publici, definiție în care ei se integrău întocmai.

Legea nouă, decidând că ei sunt funcționari publici, a curmat doar îndoelile prezentate de câteva organe interesate în definirea Statutului funcționarilor Camerelor (Casa Generală de pensii a funcționarilor publici, Regia Autonomă, C. F. R., etc.). Legea din 30.IV.934 a mai introdus însă o condițiune a menținerii lor în această calitate, lor recunoscută: confirmarea ministerială a deținerii posturilor lor, ce le fusese atribuite fără examen și deținute fără încadrare, în puterea autonomiei de organizare a Camerelor, cari nu practicau în mod riguros metoda examenului și a încadrării. Confirmarea venea să fie locul și al examenului de selecționare și al stabilizării prevăzute de statut.

Dar dacă față cu încetinelile biurocratice, confirmarea guvernamentală n’a putut fi simultană cu promulgarea legii care le recunoscuse calitatea de funcționari publici, sau nici măcar cu congedierea lor survenită între timp, înseamnă că între timp ei n’au fost funcționari publici? Și că actele lor nu sunt acte de funcționari publici? Deloc: calitatea de funcționar public, fie chiar stagiar, derivă dintr’un act de investițiune cu puterea publică în calitate de stagiar, nici de cum din o confirmare, care nu-i decât un procedeu de stabilizare — o eadem sed aliter — în calitatea de funcționar public.

Avocat C. Ghimpețeanu
Șef de Contencios al Camerei de Muncă
București

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 30 Noembrie 1933

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Soc. Forestieră „Baia” cu Ministerul Apărării Naționale

CONSTITUȚIONALITATEA LEGILOR. — ELABORAREA UNEI LEGI CARE TRANȘEAZĂ UN LITIGIU EXISTENT. — VIOLAREA PRINCIPIULUI SEPARAȚIUNII PUTERILOR. — ART. 12 ȘI 40 DIN CONSTITUȚIE. — CONSTITUȚIONALITATEA LEGILOR. — ANULAREA PE CALE DE LEGE A UNUI CONTRACT.—CREANȚĂ ASUPRA STATULUI.—DREPT GARANTAT. — ART. 17 DIN CONSTITUȚIE.

1. Puterea legiuitoare nu poate să elaboreze o lege care să tranșeze un anumit litigiu, de oarece prin aceasta puterea legiuitoare ar produce o imixtiune în atribuțiile puterii judecătorești, cari conform art. 12 și 40 din Constituție este încredințată numai organelor ei.

2. O lege care anulează contractul dintre părți, anulând implicit și dreptul de creanță ce rezultă din el, violează dispozițiunile art. 17 din Constituție, cari prevăd că proprietatea de orice natură și creanțele în contra Statului sunt garantate, și ca atare urmează a fi privită ca neconstituțională.

No. 53. — Casată deciziunea No 290/932 a Curții de Apel din București S. III, în urma recursului făcut de către Societatea Anonimă Forestieră Baia în lichidare în proces cu Ministerul Apărării Naționale.

Curtea deliberând,

Asupra motivului II de casare din recursul făcut de Societatea Anonimă Forestieră Baia în lichidare, în contra deciziei civile a Curții de Apel din București S. III-a cu Nr. 290/932, motiv prin care se contestă constituționalitatea legii publicată în „Monitorul Oficial” Nr. 102 din 4 Mai 1932, relativă la abrogarea legii din 17 Mai 1927.

Având în vedere deciziunea atacată, din care rezultă: că prin legea promulgată prin Decretul Nr. 1365 din 11 Mai 1927 și publicată în Monitorul Oficial Nr. 106 din 17 Mai 1927, s'a prevăzut între altele că se autoriză Ministerul de război să cumpere dela Societatea Forestieră Baia, moșia Baia din jud. Fălțiceni, în suprafață de 3050 ha., cu clădirile aflate pe ea, pentru a servi ca tabără a Corpului IV Armată; că prețul cumpărării are să se fixeze de către instanțele judecătorești după ce Ministerul va încasa sumele ce i se cuvin din vânzarea până la 2000 ha. din moșia Jigălia către Obștiile sătești; că Ministerul va intra imediat în posesiunea bunurilor cumpărate; că se autoriză scoaterea pădurii aflată pe moșia Baia de sub regimul silvic și se însărcinează Ministerul de Domenii cu butarea islazurilor situate în interiorul moșiei Baia și aparținând mai multor co-

mune, cum și Ministerul de Război să dea alte suprafețe de teren, în schimbul a 28 ha. situate tot în interiorul Moșiei Baia și aparținând la diverși locuitori.

Având în vedere că, în baza acestei legi, s'a încheiat contractul de vânzare cumpărare a moșiei Baia, între Societatea Forestieră Baia și Ministerul de Război, autentificat de Tribunalul Ilfov S. Notariat, la 28 Mai 1927, sub Nr. 16.786 și transcris la Tribunalul Fălțiceni sub Nr. 2825 din 6 Iunie 1927.

Că, la 18 Octombrie 1927, Societatea vânzătoare a chemat în judecată pe Ministerul de Război, înaintea Tribunalului Ilfov S. III-a pentru ca în contradictoriu să se fixeze de către justiție prețul Moșiei Baia; că Ministerul a făcut cerere reconvențională pentru a se declara nul și neexistent contractul de vânzare și pentru a se constata imposibilitatea executării și desistarea lui din această cauză; că Tribunalul prin sentința civilă Nr. 279 din 3 Februarie 1931 a respins a nefondată acțiunea Societății Baia și admitând cererea reconvențională a Ministerului a anulat contractul, ordonând radierea lui din registrele de transcripțiuni ale Tribunalului Fălțiceni constatând că Ministerul și-a dat consimțământul la încheierea contractului prin eroare asupra substanței lucrului și că este imposibilitate de realizarea scopului urmărit prin legea din 17 Mai 1927, și prin contractul de vânzare, fără ca ea să fie imputabilă Ministerului că în contra sentinței Tribunalului făcând apel ambele părți, Curtea din București S. III-a prin deciziunea atacată a respins apelurile; că pentru a da această soluțiune, Curtea de Apel, arată că prin legea din 17 Mai 1927 s'a dat abilitare legală Ministerului Armatei să cumpere moșia Baia cu condiție că prețul de vânzare se va determina de instanțele judecătorești cari au în această privință un mandat dat prin o lege specială; că, însă în timp ce procesul se află în apel, a intervenit la 4 Mai 1932, o altă lege care abrogă pe aceia din 17 Mai 1927, și față de legea nouă actele pentru care se dăduse autorizare prin legea anterioară nu mai sunt autorizate, iar mandatul dat justiției de a fixa prețul este revocat; că întruncât se obiectase că legea din 4 Mai 1932, a suprimat efectele unor drepturi realizate, Curtea de Apel arată că această chestiune nu poate fi soluționată de ea, deoarece dacă s'ar decide că s'au atins drepturi cistigate, ar urma să se declare legea neaplicabilă ceiace aparține exclusiv secțiunilor unite ale înaltei Curți de Casație;

Având în vedere că Societatea Forestieră „Baia” a făcut recurs sprijinit pe două motive de casare, din care primul a fost respins de secțiunea I-a a înaltei curți, prin deciziunea Nr. 974/933, iar cel de al doilea fiind formulat pe neconstituționalitatea legii din 4 Mai 1932 a fost trimis Secțiunilor Unite spre a-l judeca;

Văzând motivul II de casare astfel formulat:

„Violarea principiului constituțional al separațiunii

„puterilor în Stat; Violarea art. 12 și 40 din Constituție; Violarea art. 17 din Constituție.

„Legea din 4 Mai 1932, pe care s'a întemeiat Curtea de Apel pentru a respinge apelul nostru abrogând în totul legea specială promulgată la 11 Mai 1927, publicată în Monitorul Oficial Nr. 106 din 17 Mai 1927, privitoare la cumpărarea moșiei Baia, mutarea izlazurilor comunale ale locuitorilor din com. Bogata, Sinca și Slătioara din jud. Suceava, schimbarea terenului aparținând locuitorilor din comuna Bogata acelaș județ, vânzarea moșiei Jigalia și scoaterea de sub regimul silvic a pădurei Baia, a ridicat justiției dreptul de a fixa prețul vânzării moșiei Baia drept consfințit prin legea din 17 Mai 1927 cât și prin contractul de vânzare autentic al Tribunalului Ilfov Secția Notariat sub Nr. 16789/927, transcris la Tribunalul Fălțiceni sub Nr. 2825/927, a ridicat Curții dreptul de a mai judeca litigiul dintre mine recurenta și Ministerul Apărării Naționale, pendinte înaintea ei, pe baza temeiurilor de fapt și de drept cum a fost angajat și anume acțiunea reconvențională intentată de Minister, privitoare la anularea menționatului act de vânzare și mi-a desființat chiar dreptul meu de creanță consfințit prin acest contract de vânzare.

„Procedând astfel, Corpurile legiuitoare s'au substituit instanțelor judecătorești dictându-le hotărârile lor, fără a ține seamă de principiul separațiunii puterilor în stat și călcând în mod vădit atât art. 40 din Constituție care hotărăște că justiția se exercită de Curți și Tribunalele cât și art. 12 din Constituție după care nimeni nu poate fi sustras contra voinței lui de la judecătoria ce-i dă legea.

„De asemenea, legea din 4 Mai violează art. 17 din Constituție care garantează nu numai proprietatea în înțelesul obișnuit al cuvântului de proprietate corporală imobiliară sau mobilă, ci orice formă de drept patrimonial de orice natură și prin urmare și dreptul de creanță care și el face parte din activul patrimonial, dispunând formal că toate aceste drepturi se bucură de această ocrotire constituțională și deci ele nu pot fi expropriate de cât în cazuri cu totul excepționale prevăzute de Constituție și după o dreptă și prealabilă despăgubire stabilită de justiție (art. 17 alin. III).

„Doctrina acestei Inalte Curți în nenumărate rânduri a consacrat aceste principii.

„În speță, motivele noastre de rucurs se întemeiază pe principiile de mai sus, precum și pe chiar constatările din deciziunea atacată cu recurs și pe considerentele ei care afirmă că Curtea de Apel, neavând competența de a cerceta și judeca, valabilitatea și constituționalitatea legii de abrogare din 4 Mai 1932, este ținută să se supună ei și ca urmare să constate că este desinvestită prin această lege de dreptul de a judeca fixarea prețului, precum și celelalte chestiuni, pe cari ca instanță de apel era chemată

„să le examineze și să le judece în virtutea principiului devolutiv al apelului și astfel, fără a mai judeca procesul și ca consecință, fără a confirma sau infirma sentința, mi-a sespins apelul.

„Așa dar, Curtea de Apel n'a mai judecat procesul nostru, ci la rezolvat legea de abrogare sus menționată, care a pus complet capăt litigiului, soluționându-l așa cum ea a voit și peste dreptul puterii judecătorești, care a fost desinvestită de dreptul de a judeca litigiul și de a fixa prețul vânzării legea hotărând astfel, însășinulitatea contractului de vânzare”.

Având în vedere că prin acest motiv de casare se susține că prin legea din 4 Mai 1932, s'a violat principiul constituțional al separațiunii puterilor în Stat, art. 12 și 40 cum și art. 17 din constituție pentru că s'a ridicat justiției dreptul de a fixa prețul vânzării moșiei Baia, deși el era consfințit prin legea din 17 Mai 1927 și prin contractul părților pentru că a ridicat Curții de Apel dreptul de a judeca litigiul pendinte înaintea ei și pentru că a desființat dreptul de creanță consfințit prin contract;

Având în vedere că art. 12 din Constituție prevede că nimeni nu poate fi sustras, în contra voinței sale, dela judecătoria ce-i dă legea; că art. 40 din Constituție prevede că puterea judecătorească se exercită de organele ei;

Considerând că puterea legiuitoare nu poate să elaboreze o lege, care să tranșeze un anumit litigiu, pentru că prin aceasta puterea legiuitoare ar produce o imixtiune în exercitarea atributelor puterii judecătorești care conform dispozițiilor din Constituție, citate mai sus, este încredințată numai organelor ei;

Având în vedere că în speță este constant, că obiectul litigiului derivă dintr'un contract de vânzare cumpărare a unei moșii intervenit între părți, în baza legii din 17 Mai 1927; că această lege nu are alt obiect, decât de a autoriza Ministerului intimat să încheie contractul, prevăzând unele condițiuni ale lui, cum și autorizarea altor acte, cari serveau tot la realizarea vânzării și a scopului urmărit prin ea; că deci pretențiunile deduse de părți în justiție întemeindu-se pe contractul și legea amintită, instanțele judecătorești aveau să dea soluțiunea procesului în conformitate cu dispozițiunile acelei legi și a contractului încheiat în baza ei;

Având în vedere că de asemenea este constant în speță că după ce prima instanță a respins acțiunea societății recurente, și a admis cererea reconvențională a Ministerului intimat, anulând contractul de vânzare, Societatea recurentă a făcut apel, și în cursul judecării apelului, a survenit legea din 4 Mai 1932; că această lege nu cuprinde dispozițiuni cu caracter obiectiv și general pentru ca astfel instanțele judecătorești să aibă latitudinea de a decide dacă faptele, sau situațiile din spețe asupra cărora sunt chemate să se pronunțe, se încadrează sau nu în dispozițiunile ei, —

ipoteză în care, evident nu s'ar putea pretinde că este vorba de o lege elaborată pentru a tranșa un litigiu ; că dimpotrivă, legea din 4 Mai 1932, are un singur obiect concret determinat, și anume abrogarea legii din 17 Mai 1927, adică abrogarea unei legi, care împreună cu contractul încheiat în executarea ei, formau însăși baza pretențiilor recurente aflate în judecarea instanței de apel, la data la care a apărut această lege ;

Având în vedere că instanța de apel, față de această nouă lege, nu s'a mai putut pronunța și nu a mai putut examina mijloacele de apărare ale Societății recurente cuprinse în motivele de apel, ci a trebuit să constate că în urma apariției legii din 4 Mai 1932, care abrogă pe aceia din 17 Mai 1927, contractul părților nu mai este un act autorizat, iar justiția nu mai are mandatul de a fixa prețul de cumpărare — fixare care forma tocmai obiectul acțiunii principale — și, în baza acestei constatări a soluționat apelul, respingându-l ca nefondat ;

Considerând că din aceste fapte constante ale cauzei rezultă, că legea din 4 Mai 1932 a tranșat procesul ce se găsea pendinte înaintea Curții de Apel, pentru că ea, abrogând legea anterioară din 17 Mai 1927, a ridicat instanței de apel prerogativa de a cerceta și a se pronunța asupra temeiurilor acțiunii și a apelului părții și a impus respingerea cererii Societății recurente, ca singura soluțiune ce putea să decurgă din aplicarea dispozițiilor ei ;

Că, astfel fiind, legea din 4 Mai 1932 violează principiul constituțional al separațiunii puterilor în Stat și dispozițiunile art. 12 și 40 din Constituție ;

Considerind, pe de altă parte, că legea din 4 Mai 1932 violează și dispozițiunile art. 17 din Constituție, cari prevăd că proprietatea de orice natură și creanțele asupra Statutului sunt garantate ;

Că, în adevăr, în speță, din contractul încheiat între părți se pretinde de către Societatea reclamantă că a rezultat pentru ea un drept de creanță asupra Statului, reprezentat prin Ministerul Apărării Naționale ; că însă prin abrogarea legii din 17 Mai 1927, s'a ridicat contractului autorizarea necesară pentru valabilitatea lui, autorizare pe care tocmai această lege i-o acordase ; că, așa dar, legea din 4 Mai 1932 implicit a anulat contractul părților și dreptul de creanță, ce se pretinde că ar fi rezultat din el ;

Considerind că, deși, în ceiace privește valabilitatea contractului, și, deci, a dreptului de creanță ce se pretindea de către reclamantă că a rezultat din el, s'a ridicat contestație de către Minister prin cererea sa reconvențională, totuși din această contestație nu a putut să rezulte înlăturarea dreptului de creanță, că numai dacă instanțele judecătorești lăsate să-și exercite atribuțiunile lor și să examineze temeinicia contestației, după dispozițiunile dreptului comun, ar fi găsit-o fondată prin o hotărâre definitivă, nu-

mai în acest caz nu ar fi existat un drept de creanță valabil ; că, însă legea din 4 Mai 1932 rezolvând, în condițiunile sus expuse litigiul în care se discută valabilitatea contractului, pe lângă că a violat principiul constituțional al separațiunii puterilor în Stat și art. 12 și 40 din Constituție, dar a violat și art. 17 din Constituție — așa că, pentru toate aceste considerațiuni, ea urmează a fi declarată neconstituțională și deci neaplicabilă și a se admite motivul II de recurs, a se casa, în baza lui, deciziunea Curții de Apel și a i se trimite cauza pentru a o judeca din nou.

Că, în ceiace privește contestarea constituționalității primei legi din 17 Mai 1927, — contestație ridicată azi, pe cale de apărare de Ministerul intimat — discutarea ei nu poate fi primită, atât pentru considerația că secțiunile unite ale Inaltei Curți nu se pot pronunța asupra constituționalității unei legi decât pe calea procedurală indicată de art. 29 din legea sa organică, cale pe care Ministerul nu a urmat-o în speță — cât și pentru considerația, că această constatare nu a fost ridicată la instanța de fond, deoarece acolo intimatul a contestat constituționalitatea legii din 17 Mai 1927, numai din prima instanță și nu pentru violarea art. 76 din Constituție, invocat azi prima dată, ci pentru violarea art. 114 din Constituție ;

Pentru aceste motive, casează.

TRIBUNALUL ILFOV S. I-a COM.

Audiența dela 3 Aprilie 1935

Președenția d-lui Hariton Udrea, judecător

Mihail Baciu cu Mihalache Băciulescu

CONTRACT DE MUNCĂ. — PRESCRIPTIE. — INTRERUPEREA PRESCRIPTII PRIN RECUNOAȘTERE. — CÂND ÎȘI SCHIMBĂ PRESCRIPTIA CARACTERUL EI? — ART. 1905 COD. CIV.

RECUNOAȘTEREA UNEI SUME MAI MICI, CA NEACHITATĂ, DINTR'O SUMĂ MAI MARE DATORATĂ ÎNICIAL. — PRESCRIPTIA SE ÎNTRERUPE NUMAI PENTRU O SUMĂ MAI MICĂ.

1) Prescripțiile mici se bazează pe o prezumție de plată, însă atunci când datoria este recunoscută, prescripția este întreruptă, iar când recunoașterea este aceia prevăzută de art. 1905 cod. civ., prescripția își schimbă caracterul, devenind din prescripție mică, prescripție de lungă durată.

2) Când se recunoaște dintr'o sumă mai mare, numai o sumă mai mică, iar pentru rest debitorul arată că a achitat datoria, prescripția este întreruptă numai pentru suma mai mică, fiindcă numai această sumă este recunoscută.

No. 589. Admis în parte apelul făcut de Mihail Baciu, asistat de d-nii av. N. Ciobanu și Spiegel-Frondea

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Mihail Baciu din comuna suburbană Dudești-Cioplea, contra cărții de judecată

No. 878 din 15 Septembrie 1934, pronunțată de Judecătoria de Muncă Secția I-a București.

Având în vedere actele dela dosar, susținerile părților și concluziunile scrise depuse.

Având în vedere că apelantul Mihail Baciuc a susținut, că a fost în serviciul intimatului Mihailache Băciulescu din anul 1921 până la 1 Aprilie 1933, ca distribuitor de pâine ; că pe intervalul de timp, dela începutul serviciului până la 1 August 1929, apelantul, nu a fost plătit de intimat ; că pentru acest timp, după cum a recunoscut intimatul la interogatoriu luat în fața primei instanțe, acesta i-a datorat apelantului suma de 150.000 lei ; că numai de la 1 August 1929, după căsătoria apelantului, acesta a fost plătit cu 4 mii lei lunar, sumă pe care a primit-o complet.

Că prima instanță, a susținut apelantul, primind susținerea intimatului, care a invocat prescripția, i-a respins acțiunea făcută de apelant.

Că, prin apelul de față, apelantul a susținut, că prescripția nu a putut să opereze, fiindcă din depunerile martorilor audiați în fața Tribunalului, se constată că intimatul și-a luat obligația să plătească pe apelant la plecarea din serviciu a acestuia, iar dela plecare, întâmplată în anul 1933, până la data introducerii acțiunii, 14 Iunie 1934, nu s'a împlinit termenul de prescripție.

Că, în al doilea rând, apelantul a susținut că prescripția a fost întreruptă, fiindcă intimatul a recunoscut datoria, iar această recunoaștere, la micile prescripții, face ca prescripția să-și schimbe natura ei.

Că în al treilea rând apelantul a susținut că recunoașterea parțială a datoriei, face să fie întreruptă prescripția pentru întreaga datorie.

Că, în suplimentul de concluzii scrise, apelantul a mai arătat că răspunsul la interogator al intimatului este scindabil, astfel că din acest răspuns se poate lua numai prima parte, prin care intimatul s'a recunoscut dator apelantului, cu suma de lei 150.000.

Că față de toate aceste susțineri, apelantul a cerut admiterea apelului său cu cheltueli de judecată.

Având în vedere că acestea fiind susținerile apelantului, urmează să examinăm aceste susțineri.

Având în vedere că din răspunsul luat intimatului -la prima instanță, se constată că intimatul a recunoscut că i-a promis apelantului cu ocazia căsătoriei acestuia, întâmplată în anul 1929, suma de lei 150.000 din care i-a dat 138.000 lei, iar restul de 12.000 lei l-a imputat în datoria de 33.000 lei, neincasată de apelant dela diferiți clienți, că din 1929, apelantului, care era nepotul intimatului, a primit salariul de 4.000 lei lunar și 2 pâini pe zi, iar până la plecare acest salariu a fost plătit lună la lună.

Că intimatul, a invocat apoi prescripția prevăzută de art. 73 legea contractelor de muncă, arătând că din 1929, până la introducerea acțiunii care s'a făcut la 14 Iunie 1934, au trecut mai mult de trei ani.

Având în vedere că, din martorii propuși de apelant, audiați conform legii în fața acestui Tribunal, cel care este mai precis, este martorul Ion Zamfirescu ; că acest martor arată, că intimatul a recunoscut că-i datora o sumă de bani apelantului pentru timpul servit, mai adăogând că intimatul a declarat că această sumă va fi dată apelantului la plecarea din serviciu ; că aceste fapte, arată martorul, s'au întâmplat în anul 1930 sau 1931 ; că însă martorul mai departe spune că discuția aceasta s'a întâmplat înainte de nunta apelantului.

Că, depozitia aceasta a martorului, nu poate, în ceea ce privește, timpul când s'a făcut recunoașterea, să ducă la concluzia, că prescripția a fost întreruptă, fiindcă din această depozitie, rezultând că recunoașterea intimatului s'a întâmplat înainte de nunta apelantului, dela această dată, până la introducerea acțiunii, au trecut mai mult de trei ani.

Că nici data de plată, pe care martorul o arată că recunoscută de intimat, ca fiind aceea a plecării din serviciu a apelantului, nu poate să facă convingerea că a fost în acest fel, când se stabilește că dela 1 August 1929, apelantul a primit cu punctualitate salariul de 4.000 lei lunar, până la plecarea acestuia din serviciu, întâmplată la 1 Aprilie 1933.

Că verosimil ar fi fost dacă intimatul i-ar fi datorat apelantului, să-i plătească acestuia când și-a încheiat căsnicia, cum i-a plătit și salariul lunar din acel moment, iar nu să-i facă promisiuni că plata pe aproape nouă ani, i se va plăti la plecarea din serviciu.

Că nestabilindu-se deci că intimatul și-a recunoscut datoria sa, după anul 1930, cum nici faptul că datoria era scadentă la plecarea din serviciu a apelantului, față de cele expuse, prima susținere a apelantului, se găsește nefondată.

Că, respingându-se această susținere, urmează să examinăm chestiunea prescripției.

Considerând că, în prescripțiile mici, ceea ce datorează se datorează pe termene scurte ; că aceste datorii prin natura lor de a fi, se achită repede ; că de multe ori nu se mai cere chitanța la achitare ; că prescripția, la aceste datorii, se bazează pe prezumții de plată ; că s'a socotit că trebuie prezumat plătit cel care a lăsat mai mult timp o creanță fără să ceară plata, când normal era ca el să ceară plata într'un termen scurt, dacă această plata i se datora.

Considerând că recunoașterea și la aceste prescripții operează întreruperea prescripției, că recunoașterea însă nu-i schimbă caracterul prescripției ; că numai recunoașterea specială prevăzută de art. 1905 cod. civ. îi schimbă caracterul, începând din momentul acelei recunoașteri, făcută cu ocazia încheierii societăților, sau când s'a dat un bilet sau adeverință, să curgă nu o prescripție la fel cu cea dinainte, ci prescripția de lungă durată.

Considerând că, rațiunea acestei schimbări, în caracterul prescripției, se găsește în faptul, că prin recunoașterea acesta caracterizată, prezumția de plată a dispărut; că prin această înlăturare, ceea ce apare de aci înainte este o datorie obișnuită; că la această datorie, și o prescripție asemănătoare trebuie să-i corespundă; că datoriei obișnuite îi corespunde prescripția obișnuită.

Având în vedere că în speța de față, intimatul a recunoscut că i-a promis apelantului cu ocazia nunței suma de lei 150.000 însă din ei, i-a dat 138.000 lei.

Că acest răspuns nu poate să fie considerat ca o recunoaștere de plată pentru suma de lei 138 000

Că stabilindu-se acestea, și a doua susținere a apelantului, prin care arată că intimatul i-a recunoscut datoria, se găsește nefondată.

Considerând că în genere se consideră că, o recunoaștere tacită poate să fie dedusă dintr'o plată parțială.

Că însă când nu mai este vorba de recunoaștere tacită ci de o recunoaștere expresă, recunoașterea aceasta arată prin ea, ce se datorează.

Că astfel dacă dintr'o sumă mai mare, pretinsă de o parte, se recunoaște o sumă mai mică, iar restul se arată ca plătit, nu se poate spune că recunoașterea trebuie întinsă asupra întregii sume, pentru a se opera întreruperea prescripției, fiindcă nu întreaga sumă a fost recunoscută.

Că recunoașterea putrând numai asupra sumei mai mici, prescripția numai asupra acestei sume este întreruptă.

Că stabilindu-se aceasta, și a treia susținere a apelantului se găsește nefondată.

Având în vedere că, prin suplimentul de concluzii scrise, apelantul a susținut că răspunsul la interogator al intimatului se poate scinda, fiindcă partea doua a răspunsului nu este intim legată cu prima parte.

Că însă partea doua a răspunsului, prin care se arată că s'a achitat 138.000 lei, este într'un raport strâns cu prima parte, în care se recunoaște datoria de 150.000 lei, astfel că acest răspuns nu se poate scinda.

Având în vedere că intimatul a susținut că i-a reținut apelantului suma de lei 12.000 împutând acești bani în suma de lei 30.000 datorii ale clienților neincasate de apelant.

Considerând că după art. 68 din legea contractelor de muncă, nu se pot face compensații între salariu și vre-o creanță a patronului.

Că pe baza acestui text, intimatul nu poate să opună, că i se datorește vre-o sumă, în acțiunea pentru salariu, pornită de apelant.

Că stabilindu-se acestea, acțiunea pornită de apelant se găsește admisibilă numai pentru suma de lei 12.000 la care se adaugă suma de 4.000 lei, acor-

dată de prima instanță pentru lipsa concediului de odihnă.

Că apelul făcut se admite astfel în parte.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată, Tribunalul apreciind le fixează la suma de lei 2.000.

Pentru aceste motive redactate de d-l Judecător H. Udrea admite.

Semnați: Hariton Udrea N. Beldie

Membrii Institutului Român de Filozofie Juridică (Secțiunea de Filozofie juridică a Institutului Social Român) s'au întrunit sub președinția d-lui Mircea Djuvara în seara de 3 Iulie c. într'o a doua ședință la sediul Institutului.

La ordinea zilei a fost discuțiunea asupra raporturilor și deosebirilor între Cunoștința juridică, cunoștința morală și cunoștința legilor realității subiect ce a fost rezervat spre a forma obiectul desbaterilor la Paris, în Octombrie, la sesiunea Institutului Internațional de Filozofie Juridică și Sociologie a Dreptului.

Au luat parte la discuție, D-nii Al. Costin, I. Brucăr, I. Vântu, Mircea Djuvara, Radu Goruneanu, G. Papahagi, V. Veniamin, Stelian Voinescu și Octavian Ionescu, ajungându-se, după un amplu schimb de vederi prin care s'au trecut în revistă toate teoriile filozofice și juridice contemporane asupra grelei chestiuni puse în desbatere, la un acord principial.

Această întrunire a reprezentat astfel o manifestare fericită și demnă de remarcat a științei noastre juridice originale.

BIBLIOGRAFIE

Biblioteca Ateneului Român publică în broșură, interesanta conferință ținută în seara de 11 Februarie 1934, de distinsul nostru colaborator D-l Constantin Prodan tratând despre Mișcarea Artelor Plastice de după război.

COLECȚIA LEGILOR ROMÂNIEI

Sub îngrijirea d-lui Prof. Universitar G. ALEXIANU

A apărut :

Legea și regul. asupra contract. de muncă Lei 30	30
Legea și regulament. Persoanelor Juridice „ 30	30
Legea contabilității publice „ 30	30
Statutul și regulamentul Funcționarilor Publici adnotat cu jurisprudență la zi . . . „ 50	50
Legea pentru contenciosul administrativ cu modificările ulterioare, lucrările preparatorii și jurisprudențe la zi „ 75	75
Legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice la zi „ 75	75
Legea asupra cambiei și biletului la ordin cu instrucțiunile minist. de justiție . . . „ 20	20
Legea pentru reglementarea contractului de conșignație cu expunere de motive „ 10	10
Legea g-rală de pens. adnotată cu jurisp. „ 80	80
Legea accel. judec. cu toată jurisp. la zi „ 30	30
Legea sanit. și de ocrotire din 13 Aprilie 1033 cu toate modificările la zi „ 75	75
Legea asupra impozitului pe lux și cifra de afaceri cu modific. din 1 Apr. 1935 „ 40	40

De vânzare la toate librăriile. — Editura „ALCALAY“

TRIBUNALUL ILFOV S. II CIV. COR.

EXTRACT No. 40623 2 Iulie 1935

D-na Ecaterina Hiott din București Calea Victorie 107 a intentat acțiune de divorț contra soțului său Constantin Dumitru Hiott pentru motive determinate de lege.

Din căsătorie au rezutat copii : Maria-Varvara de 7 ani și Constantin Barbu de 5 ani.

Soțul posedă avere: imobilul din București Str Paris 44.

Termen pentru a doua conciliere 8 Iulie 1935.
Grefier indescifrabil

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA III-a C. C.

EXTRACT No. 36697 1935 Iulie 1

D-l General Ioan Stoicescu, cu domiciliul ales la D-l avocat Constantin Priboianu, din București strada Jules Michelet No. 19, prin petiția înreg. le No. 23660 din 15 Aprilie 1935, a intentat acțiune de divorț soției sale Aurelia I. Stoicescu, din București, strada Lăzăreanu No. 29.

Din căsătoria numiților soți a rezultat o copilă, Ioana Viorica în etate de 18 ani. Soția posedă un imobil în str. Lăzureanu No. 29.

Termen pentru admiterea în principiu s'a fixat la 10 Iulie 1935.

Acest extract se va publica de noi Grefier prin Gazeta Dreptul.

Grefier, Indescifrabil

GREFA TRIBUNALULUI ILFOV SECȚIA IV-a C. C.

EXTRACT No. 35378 1935 Iulie 1

D-na Magdaleana C. Ionescu a intentat acțiune de divorț soțului Ilie G. Ionescu.

Din căsătorie a rezultat un copil Ion în vârstă de 2 ani.

Termen pentru a doua conciliere la 5 Iulie 1935.
Grefier Indescifrabil

EXTRACT No. 29574 1935 Mai 28

D-na Stanca Ștefania Dorojan, domiciliată în București, Șos. Ștefan cel Mare No. 42, prin petiția înreg. la No. 21589/935, a cerut acestui Tribunal ca în conformitate cu dispoz. art. 1259 din c. civ. și 628 pr. civ. să i-se dea autorizațiunea necesară pentru a porni o cerere de separațiunea patrimoniilor împotriva soțului său Ioan Iorgu Dorojan, din București, Str. Chiștigiu No. 36, iar prin ordonanța prezidențială cu No. 77 din 27/5/935 s'a admis această cerere.

Prezentul extract se va publica în ziarul „Dreptul”.
Grefier, Indescifrabil

EXTRACT No. 13778/934

D l Ion I. Craioveanu din București str. Fundătura Pieții Tei No. 11 bis prin petiția înreg. la No. 8937/934 a intentat acțiune de divorț contra soției sale Maria I. Craioveanu născută Tudosoiu.

Din căsătorie a rezultat 2 copii Caleștița de 14 ani și Ana de 12 ani.

Act dotal nu au.

Grefier indescifrabil

GREFA TRIBUNALULUI ILFOV SECȚIA S. V. C. C.

EXTRACT No. 37672, 1 Iulie 1935

D-na Maria Capette domiciliată în București Str. Intrarea Herestrău No. 17 prin petiția înreg. la No. 27721/935 a făcut acțiune de divorț contra soțului sau Constatin C. Capette din București Str. Radu dela Afumați No. 17 pentru motive determinate de lege.

Din căsătorie a rezultat copila Cornelia de 11 anii.
Termenul concilierii II-a la 4 Iulie a. c.

Grefier Indescifrabil.

Dôs. No. 4801/935

EXTRACT No. 37974 3 Iulie 1935

Vasilica Gherghinciu din București Noi Str. Cireșoia No. 4, prin petiția înreg. la No. 28090/935 a făcut acțiune de divorț contra soțului său Mihai Lina D. Gherghinciu pentru motive determinate de lege.

Din căsătorie a rezultat copila Elena de 7 ani.

Termen concilierea a ll 9 Iulie a. c.

Grefier Indescifrabil,